

Kendimle Karışığım

– Mustafa Sade · 20 Eylül 2014

Sessiz bir gürültüyle yıllardır inliyorum
Hayâl esintisinde titreyen kalp ışığım;
Gönül mahzenimdeki sükûtu dinliyorum
Bir temâşa kopar ki, kendimle karışığım.

Seyrederim aynada ömrümün sûretini
Aks eden her hâtıra boynumu eğer durur.
Üstte kayıt altında aynaların metini
Yalandan yansımama hâkikat değer durur.

Her gece bir hikâye yazılıyor duvara
Her sabah rüyâsını görüyorum kaderin;
Ve, her gün batımda beynimi delen nârâ
Toprak haykırır bana, işte burası yerin!.

Anlatmak kabil değil, izâha varmaz dilim
Zamanla düzelmeyi, hangi zamana kursam
Bir beden arasında iki benle çevrildim,
Bir ân kudret verilse, bir ân beni durdursam!

Diyeceğim kendime; Bu ilk ve son geçişin
Mâzi olacak günün, peşinden akıp gitme.
Kaç baharı tüketti, kaç gül soldurdu düş/ün
Yaz aklına, yazını sonbahara çığnetme.

06 EYLÜL 2014